

ŠIMON ŠÁBES NEDRŽÍ

I.

Jdi do něj, rodí se obráceně, vyroste a zemře v jedné
vsi a v jednom bohu, při slabých žárovkách, mezi
silnými zdmi.

Jdi do něj tiše, šetrně, tence, na tónině vřiskotu
novorozence povoziš se se smrtkou, nižší nebe
nasáklé sentimentem zapláče okapem a já přiložím.

Co říkáš ty, dřevo? Abych do něj šel?

Mluvte někdo, smyslů zbavený nevydrží dlouho
s těmi polnostmi za nehty, které nanese do světnice,
s tou hlínou, jež se mu připomíná: všem cestám
budu koncem –

Stojí mi vůbec za to? Pomyslím si. A když slyším,
jak se ohni nedaří rozvázat jazyk modřínu, jak
polena jen skuhrají, dvířka kamen zase zavřu.

II.

Byl jsem už pryč, když začal se prodírat párem zim,

jedna vně a druhá uvnitř něj však podaly si ruce do
natolik pevného stisku, že nepřichází na mysl, jak
uniknout, musel bych se vrátit, znovu nasoukat do
lidské nory, až kamsi do hlubotisku,

ale, Šimone, já nikdy nebudu kohen předčítající
z posvátné tóry, zastihneš mne zkrouceného,
tklivého a dosti nesrozumitelného,

na vlas i chlup podobný budu ti *ted'* a máme jich,
myslím, tak na dva tucty. Dvě kopy vteřin, dnů, či
roků, snad.

Tak pojd', pomohu ti je rozházet, jeden z nás
rukama, druhý ústy, a ledové krusty kolem, až se
do nich vymočíme,

ať zavoní po čerstvém senu.